

Tu em vas mostrar el camí

Hola, Ramon. Segurament allà on estàs podràs escoltar les coses que mai t'he dit, i mira que he tingut oportunitats.

Com a pare de nens que juguen, vaig començar aquesta singladura sent un més dels que espitjava als seus fills perquè juguessin bé, molt bé, i per això escridassava i els hi donava moltes indicacions, perquè ho fessin molt bé.

Però una temporada, una temporada meravellosa, diria jo, se'm va demanar ser delegat de l'equip de benjamins, al qual l'entrenaves tu, Ramon. T'he de dir que va ser una experiència enriquidora, doncs vaig veure el futbol dels nens des de l'altre banda de la barana i perquè vaig descobrir la gran humanitat d'un entrenador. Vaig descobrir com els motivaves, vaig descobrir com t'atenien, vaig veure l'alegria que et donava que completessin el que els ensenyaves durant la setmana...

Veure el futbol des de la banda, amb tu, em va ensenyar que aquest esport, quan és jugat per nens, agafa una dimensió de la que un, només té que deixar-se anar per gaudir com un espectador més, no com a pare, no. Com un espectador, i a més, entès.

Mai més he tornat a escridassar als meus nens, ni tant se vol els hi dono quatre instruccions abans dels partits, perquè penso que a Cabrera, estaves fent una gran tasca, professional i amb molta sensibilitat. Molt del que saben t'ho deuen a tu.

Aquell equip va fer una grandíssima temporada, però el record més emocionant va ser veure com, a l'any següent, els mateixos nens corrien a la banda per dedicar-te els seus gols. "Els meus nens...", deies.

Vas deixar una llavor per construir el Cabrera del futur i vas deixar un record imborrable en els nens, en els grans i a tots els pares. Els nens t'estimen i t'estimaran sempre. I nosaltres, també.

Només confio que ara, en comptes d'anar a celebrar els gols a la banda, els nostres nens assenyalin cap el cel, a on de ben segur, estaràs en un lloc privilegiat veient-los jugar.

Nacho